

РЕШЕНИЕ

№ 205

гр. Варна, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Константин Д. И.

Членове: Мая Недкова
Ивелина Влагова

при участието на секретаря Петя П. П.
като разгледа докладваното от Ивелина Влагова Въззивно гражданско дело № 20223100502460 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба с вх. № 264392/13.04.2022г. по регистратурата на ВРС, депозирана от В. Б. И., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул., „Св.Св.Кирил и Методий“ № 87Б срещу Решение № 260196/28.03.2022г., поправено с Решение № 260400/28.09.2022г., постановени по гр.дело № 15337/2020г. по описа на Районен съд - Варна, 19 - ти състав, с което е отхвърлен предявеният от въззивника срещу частен съдебен изпълнител Д. П. - Я., рег. № 711 в КЧСИ с район на действие Окръжен съд - гр.Варна иск с правно основание чл. 441 от ГПК, вр. чл. 45, ал.1 от ЗЗД и чл.74, ал. 1 от ЗЧСИ за осъждане на ответницата да му заплати сумата от 5001 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания – стрес, безпокойство, чувство за безпомощност, малоценност, безсъние и загуба на доверие в институциите, настъпили от противоправното поведение на ЧСИ за периода 30.07.2016г. – 30.11.2020г., а именно – отказ да бъде администрирана жалба на ищеца срещу действията на ЧСИ по отношение на присъединяване на вискател - ТД на НАП и начислени във връзка с това такси и разноски по изп.дело № 20167110400679 по описа на ЧСИ, както и по повод предприети принудителни изпълнителни действия по изп.дело № 20207110400784 по описа на ЧСИ в разрез с разпоредбите на чл. 422а и чл.444, т.7 от ГПК.

Въззивната жалба е обоснована с твърдения за неправилност и необоснованост на обжалваното първоинстанционно решение. Въззивникът твърди, че същото е постановено при липса на цялостен анализ на събраните по делото доказателства. Конкретно се застъпва, че е неправилен изводът на ВРС за недоказаност по делото на твърдените от ищеца

противоправни действия и бездействия от страна на ЧСИ по ИД № 20167110400679 и по ИД № 20207110400784, като се излагат подробни съображения в тази насока. Оспорва се и извода на съда, че ищецът – понастоящем въззивник сам с поведението си се е поставил в положение, в което да търпи принудително изпълнение. Излага, че своевременно е оспорил пред ЧСИ дължимостта на сумата от 290 лева претендирана от вискателя ТД на НАП като погасена по давност, във връзка с което е представил и постановеното в този смисъл съдебно решение по адм.дело № 1372/2017г. по описа на АС-Варна. Твърди се също, че ЧСИ не е съобразил и решението по в.гр.д.№ 1425/2019г., с което са отменени като незаконосъобразни действията на ЧСИ Я. по налагането на запор върху банковите му сметки. Счита за неправилни и изводите на съда, че съдебния изпълнител не е допуснал нарушение предприемайки изпълнителни действия в разрез с разпоредбите на чл. 422а и чл.444, т.7 от ГПК.

Посочва, че пред първоинстанционния съд са били ангажирани доказателства обосноваващи всички елементи за ангажиране отговорността на съдебния изпълнител за заплащане на претендираното обезщетение за доказано претърпените от него неимуществени вреди - негативни преживявания, които са в причинна връзка с поведението на ответника. По тези съображения се моли за отмяна на обжалваното решение и уважаване на предявения иск.

В срока по чл. 263 ГПК въззиваемата Д. П. Я. – частен съдебен изпълнител с рег. № 711 в КЧСИ и район на действие района на Окръжен съд - гр.Варна, действаща чрез пълномощника си, е депозирала отговор на въззивната жалба, с който моли за отхвърлянето и като неоснователна и за потвърждаване на първоинстанционното съдебно решение. Посочва се, че същото е правилно и законосъобразно, постановено в съответствие със закона и събраните по делото доказателства. Посочва, че присъединяването на ТД на НАП като вискател е станало законосъобразно на база представеното удостоверение за наличие на непогасени задължения на ищеца, за което последният е бил надлежно уведомен. Счита, че връщането на подадената срещу постановлението за присъединяване на вискателя и вземането му жалба на длъжника по изп.дело № № 20167110400679 е станало поради собственото му бездействие да изпълни указанията на съдебния изпълнител. По отношение на наложената възбрана върху имота на ищеца – длъжник по изп.дело № 20207110400784 посочва, че същото не е незаконосъобразно, а е в изпълнение на правомощията му, а отделно от това същата не накърнява предвидената несеквестируемост на жилището на длъжника.

Отговор на въззивната жалба е депозирал в срок и от ЗАД „Армеец“ АД като трето лице – помагач на страната на ответника. Чрез процесуалния си представител заявява становище за неоснователност на жалбата поради това, че процесните изпълнителни дела са водени законосъобразно от ответницата. Моли за потвърждаване на първоинстанционното съдебно решение.

Третото лице – помагач на страната на ответника ЗК „Лев Инс“ АД също е подало в срок писмен отговор по жалбата, в който последната се оспорва като неоснователна и се

моли за потвърждаване на атакуваното решение като правилно и законосъобразно. Претендират се разноси за въззивната инстанция.

Предмет на настоящото въззивно производство е и частна жалба с вх. № 266309/20.06.2022г., подадена от В. Б. И., ЕГН ***** срещу Определение № 260503/01.06.2022г., постановено по гр.дело № 15337/2020г. по описа на Районен съд – Варна, 19-ти състав, с което е оставена без уважение депозираната от жалбоподателя молба с правно основание чл. 248, ал.1 от ГПК за изменение на Решение № 260196/28.03.2022г. в частта за разноските. Определението се обжалва с твърдения за неговата неправилност. Застъпва се, че същото е постановено в противоречие с практиката на ЕСПЧ и само по себе си представлява нарушение на правото на справедлив процес по чл.6 от ЕКПЧОС. В тази връзка се излага, че в конкретния случай натоварването на частния жалбоподател – ищец с разноси не кореспондира с установените по делото обстоятелства относно неговото финансово и здравословно състояние, както и на възможността му да реализира доходи за в бъдеще. Сочи се, че съдът не е взел предвид обстоятелството, че не е налице поведение от страна на ищеца – частен жалбоподател, станало повод за завеждане на делото. Моли се за отмяна на атакуваното определение.

В срока по чл. 276, ал.1 от ГПК насрещната страна - Частен съдебен изпълнител Д. П. – Я., както и третите лица – помагачи на страната на ответника ЗК „Лев Инс“ АД и ЗАД „Армеец“ ООД не са депозирали отговор на частната жалба.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание въззивникът В. Б. И. се явява лично и поддържа депозираните въззивна и частна въззивна жалба. Моли за отмяна на първоинстанционното решение и обжалваното определение по чл.248 от ГПК и за уважаване на предявения от него иск за неимуществени вреди.

Въззиваемата страна Д. П. Я. – частен съдебен изпълнител и третите лица – помагачи ЗАД „Армеец“ ООД и ЗК „Лев Инс“ АД редовно уведомени за въззивното производство не изпращат представители.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно разписаните правомощия по чл. 269 от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по повод предявен от ищеца В. Б. И. иск с правно основание чл. 441 от ГПК, вр. чл.45 ЗЗД, вр. чл.74 от ЗЧСИ за осъждане на ответника – частен съдебен изпълнител Д. П. - Я., рег.№ 711 в КЧСИ и район на действие района на Окръжен съд гр.Варна да заплати на ищеца сумата в размер на 5001 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания – стрес, безпокойство, чувство за безпомощност, малоценност, безсъние и загуба на доверие в институциите от противоправно поведение на ЧСИ за периода 30.07.2016г. до 30.11.2020г. по повод отказ да бъде администрирана жалба на ищеца срещу действията на ЧСИ по отношение на присъединяване на задължения към ТД на НАП и начислени такси и разноси по изп.дело № 20167110400679, както и по повод предприети принудителни изпълнителни действия по изп.дело № 20207110400784 срещу

несеквестрируем имот на ищеца в разрез с разпоредбата на чл.422а и чл. 444 т.7 от ГПК .

В исковата молба ищецът твърди, че на 30.07.2016г. му била връчена покана за доброволно изпълнение по изп.дело № 20167110400679 въз основа на Заповед за изпълнение издадена по реда на чл.410 ГПК по гр.д. №7600/2014г. на ВРС. Задължението било на стойност 1452,58 лева в полза на „БНБ Париба ПФ“ ЕАД. Излага, че подал възражение пред съда, но получил отговор, че не е издавана такава заповед за изпълнение. Производството по делото приключило с влязъл в сила съдебен акт на 21.03.2015г., като е издаден изпълнителен лист от 16.06.2016г. На 19.10.2016г. ищецът получил съобщение, че по изп.дело № 20167110400679 по описа на ЧСИ Д. П. са му начислени такси и разноски във връзка с присъединен вискател – ТД на НАП в размер на 290 лева. Ищецът обжалвал постановлението за разноски и оправил възражение до ЧСИ, че задължението му към ТД на НАП е погасено по давност. ЧСИ не администрирал жалбата му, поради това, че не е заплатил дължимата за разглеждането ѝ от съда държавна такса.

Излага, че по негова жалба било образувано адм.дело № 1372/2017г. по описа на АдмС-Варна, по което било постановено решение № 2333/28.12.2017г, с което било прието, че ищецът не дължи претендираните от ТД на НАП 290 лева, тъй като вземането е погасено по давност. Посочва, че въпреки това ЧСИ продължил да извършва изпълнителни действия в това число заповест за вземанията му за пенсия, с което му причинила негативни преживявания, стрес и загуба на доверие в институциите.

Излага също, че през 2020г. получил покана за доброволно изпълнение по изп.дело № 20207110400784 по описа на ЧСИ Д. П.-Я. във връзка със задължение за неплатени местни данъци и такси в полза на Община Варна в общ размер на 595,31 лева. Посочва, че е инициирал обжалване на акта за установяване на задълженията по чл.107, ал.3 от ДОПК. Твърди, че на 18.11.2020г. получил съобщение за предприемане на принудителни действия срещу негов имот - жилищна сграда и гараж в кв.Аспарухово в гр.Варна, ул.“Кирил и Методий“ № 87Б, които счита за несеквестрируеми по смисъла на чл.444 т.7 ГПК, тъй като представлявал единственото жилище, което задоволява неговите и на сина му жилищни нужди. Твърди, че сградата е предмет на ипотечен кредит с „Райфайзен банк“ ЕАД, по който ежесечно заплаща погасителни вноски. Счита, че незаконосъобразно ЧСИ е насочил изпълнението към имота му без да даде възможност на ищеца да удовлетвори вземането по друг начин. Твърди, че по този начин срещу ищеца са били предприети действия, които значително надхвърлят дължимата сума по изпълнителния титул, както и че част от задълженията били погасени по давност. Посочва също, че е било налице основание за спиране на изпълнителното производство поради това, че длъжникът е заплатил по изп.дело сума в размер на 150 лева.

Твърди, че от незаконосъобразните действия на съдебния изпълнител по двете изпълнителни дела ищецът е претърпял неимуществени вреди – стрес, притеснения и безпокойства, поради което претендира за обезвредата им чрез осъждане на ответника да му заплати обезщетение в размер на 5001 лева, ведно със законната лихва считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното и изплащане.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника ЧСИ Д. П. - Я., чрез процесуалния и представител. Заявява становище за допустимост, но неоснователност на предявения иск.

По отношение на претенцията на ищеца във връзка с изп.дело № 20167110400679 посочва, че същото е било образувано по повод издаден в полза на взыскателя „БНП Париба ПФ“ ЕАД изпълнителен лист по гр.д.№ 7600/2014г. по описа на ВРС. Посочва, че длъжникът е бил уведомен с изпратената му покана за доброволно изпълнение, получена от него на 08.08.2016г. С постановление от 19.10.2016г. по изпълнителното дело е присъединен като взыскател ТД на НАП- Варна с вземане в размер на 290 лева, за което действие ищецът бил уведомен на 26.10.2016г. На 09.11.2016г. ищецът депозирал жалба, която била оставена без движение за представяне на такси за администриране на същата. Съобщението за без движение било получено от ищеца на 23.11.2016г., като същият не отстранил нередовността на жалбата и с постановление от 28.12.2016г., получено от него на 11.01.2017г., жалбата му била върната. На 20.01.2017г. ищецът депозирал молба, че е освободен от държавна такса по гражданско дело пред ВОС, но не представил доказателства, че е освободен от заплащане на такси и по образуваното изпълнително дело. Не оспорва, че с решението от 28.12.2017г. по адм.дело № 1372/2017г. на ВАДМС задължение на В. Б. към ТД на НАП е прието за погасено по давност, но твърди че към момента на получаване на постановлението за присъединяване на взыскателя и към момента на полученото съобщение за връщане на жалбата му /11.01.2017г./ задължението на ищеца към ТД на НАП е съществувало и е подлежало на изпълнение. Посочва, че съдебният изпълнител няма правомощия да преценява дали вземането е погасено по давност или не. Решението на ВАДМС било узнато от ЧСИ на 16.05.2018г. във връзка с необходимост от администриране на препратена от ВОС частна жалба.

По отношение на оспорването на законосъобразността на действията на ЧСИ по изп.дело № 20207110400784 посочва, че същото било образувано за събиране на вземане на взыскателя Община Варна установено с акт за установяване на задължения. Призовка за доброволно изпълнението по това дело била връчена на длъжника на 04.10.2020г., като в срока за доброволно изпълнение не постъпило плащане. В изпълнение на правомощията си по закон във връзка с възлагането по чл.18 от ЗЧСИ, съдебният изпълнител наложил мерки по обезпечаване на изпълнението чрез обезпечителна възбрана върху ½ ид.част от жилищна сграда с ид.10135.5506.182.1 по Кадастралната карта на гр.Варна и на друга сграда с предназначение допълващо застрояване с ид. 10135.5506.182.2 собственост на ищеца, находящи се в гр.Варна, кв. Аспарухово, ул. „Кирил и Методий“ № 87. Насрочена била дата за опис на възбраненото имущество, за което ищецът бил уведомен на 04.11.2020г. На 18.11.2020г. ищецът депозирал молба с доказателства за внесена сума в размер на 150 лева и поискал отлагане на насрочения опис. Молбата била изпратена за становище на взыскателя, но такова не постъпило. ЧСИ не пристъпило към опис на възбранените имоти.

Твърди се, че наложената обезпечителна възбрана върху ½ ид.част от жилище на ищеца не е противоправно действие и не е накърнила несеквестируемостта на същото, а що

се отнася до възбраната на ½ ид. част от сграда с предназначение „постройка за допълващо застрояване“ то същата изобщо не представлява несеквестируема вещ.

Посочва, че процесното жилище е било възбранявано от различни съдебни изпълнители преди наложената от ЧСИ Я. възбрана, поради което счита, че претърпяните от ищеца неимуществени вреди не са в пряка причинно – следствена връзка с предприетите от ответника изпълнителни действия.

В условията на евентуалност се твърди съпричиняване на вредата от ищеца доколкото същият с действията си допринесъл за нейното настъпване - не се възползвал от законовата възможност по чл.443 ГПК да предложи начин на изпълнение; не е изпълнил доброволно задълженията си в дадения му срок, поради което сам се поставил в положение, в което да търпи принудително изпълнение върху имуществото си. Моли предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен ведно с искането за присъждане на законна лихва.

Третите лица помагачи - ЗК „Лев Инс“ АД и ЗАД „Армеец“ ООД заявяват становище за неоснователност на исковата претенция.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от **фактическа страна**:

Изпълнително дело № 20167110400679 по описа на ЧСИ Д. П.- Я. е образувано по молба на взыскателя „БНП Париба ПФ“ ЕАД срещу длъжника В. Б. И. въз основа на издаден изп.лист по гр.д.№ 7600/2014г. по описа на ВРС.

Видно от материалите по изп.дело, на длъжника В. И. е била изпратена покана за доброволно изпълнение, получена лично от него на 08.08.2016г. /л.14 от ИД/.

Видно от удостоверение на ТД на НАП – Варна с изх. № 030371601646749/16.08.2016г. В. Б. И. е имал задължения към НАП и МВТР в общ размер на 290 лева - 250 лева – глоба по наказателно постановление № 11-11925/18.10.2011г. и още 2 глоби по 20 лева издадени от ОД на МВР-Варна /л.13/.

С постановление от 19.10.2016г. на ЧСИ ТД на НАП- Варна е присъединен като взыскател с вземане в размер на 290 лева, за което ищецът бил уведомен на 26.10.2016г. /л.20 и л.25/. На длъжника са определени разноси във връзка с присъединяването в размер на 12 лева по т.4 от ТТРЗЧСИ и в размер на 34,80 лева по т.26 от ТТРЗЧСИ.

На 09.11.2016г. длъжникът е депозирал частна жалба с вх.№ 42386 /неясно срещу кой точно акт на ЧСИ Я./, възразявайки срещу изпълнението на паричните задължения на основание изтекла погасителна давност за тях. Жалбата е оставена без движение с указания за представяне на такси за администриране на същата. Съобщението е получено за жалбоподателя на 23.11.2016г. /л.30/. Поради неизпълнение на указанията, с постановление от 28.12.2016г. ЧСИ Я. е върнала частната жалба на длъжника с вх.№ 42386/09.11.2016г. Жалбоподателят е бил уведомен на 11.01.2017г. Няма данни връщането на жалбата да е оспорено пред съд.

С уточняваща молба от 20.01.2017г. ищецът е уведомил ЧСИ Я., че е освободен от ДТ по гражданско дело № 2341/2015г. по описа на ВОС.

С постановление от 24.04.2018г. на ЧСИ Я. е наложен заповест на банковите сметки на ищеца в „Банка ДСК“ ЕАД; „Райфайзенбанк България“ ЕАД и „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД.

Видно от писмо с изх. № 4921/11.05.2018г. на ОС – Варна, получено от ЧСИ Я. на 16.05.2018г. е препратена по компетентност искова молба /по същество жалба срещу действия на ЧСИ/ на ищеца за администриране.

С решение № 2333/28.12.2017г. по адм.дело № 1372/2017г. по описа на АдмС-Варна е признато за установено по отношение на ТД на НАП-Варна, че В. Б. И. не дължи сумата от 250 лева, представляваща глоба по наказателно постановление № 11-11925/18.10.2011г. издадено от зам.директора на ТД на НАП-Варна ведно с лихвите за забава като погасени по давност.

Изпълнително дело № 20207110400784 по описа на ЧСИ Д. П.- Я. е образувано по молба на вискателя Община Варна срещу длъжника В. Б. И. въз основа на АКТ за установяване на задължения по декларация № МД – АУ-13381-1/30.11.2017г.

На длъжника В. И. на 02.09.2020г. е изпратена покана за доброволно изпълнение на задължението по изп.дело в размер на 863,03 лева, получена от него лично на 08.10.2020г. /л.26/.

С Постановление от 21.09.2020г., по реда на чл.449, ал.2 от ГПК, ЧСИ е наложил възбрана върху ½ ид.ч. от жилищна сграда с ид. 10135.5506.182.1 и върху ½ ид.част от сграда с ид.10135.5506.182.2 /с предназначение „постройка за допълващо застрояване“/ по Кадастралната карта на гр.Варна, находящи се в гр.Варна, кв.Аспарухово, ул. „Кирил и Методий“ № 87. Възбраната е вписана в Службата по вписванията на 23.09.2020г. с рег.№ 23617.

С постановление от 28.09.2020г. на ЧСИ Я. по изп.дело е присъединен вискател ТД на НАП с вземане в размер на 40 лева.

С постановление от 27.10.2020г. е насрочен опис и оценка на възбранените имоти – сграда с ид.10135.5506.182.1 и сграда с ид.10135.5506.182.2 по Кадастралната карта на гр.Варна за 03.12.2020г. Длъжникът е уведомен на 04.11.2020г.

С молба от 04.11.2020г. длъжникът В. И. е уведомил ЧСИ, че е предявил иск за преизчисляване на дължимите към Община Варна данъци и е поискал спиране на изпълнителното дело.

С молба от 18.11.2020г. ищецът е представил доказателства за внесена сума в размер на 150 лева по изпълнителното дело и е поискал остатъкът от задължението да се плаща на месечни вноски.

ЧСИ Д. П.-Я. е уведомена от ЧСИ Л.С. със съобщение от 20.05.2021г., че по изп.дело № 20218950400305 е насрочен за 21.06.2021г. опис и оценка на ½ ид.част от сграда с ид.

10135.5506.182.2 по Кадастралната карта на гр.Варна.

В хода на производството са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетеля В.Б. Б. – син на ищеца. Същият посочва, че по повод делата от ЧСИ Я. баща му спрял да се храни, да контактува с хора, рязко се влошило здравословното му състояние. Няколко пъти получавали уведомления за заповест, за опис на гаража и имуществото им, в следствие на което баща му се чувствал зле. Отправял молби до ЧСИ за прекратяване на заповестите и срещу взетите мерки.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Изложената в исковата молба фактическа обстановка и формулираният въз основа на нея петитум на претенцията обуславя извод за предявен от ищеца В. Б. И. главен иск с правно основание чл.441 от ГПК, вр.чл.74 от ЗЧСИ, вр.чл.45 от ЗЗД за осъждане на ответника Д. П.-Я. в качеството й на ЧСИ по изпълнително дело № 20167110400679 и изп.дело № 20207110400784 да заплати обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди в размер на 5001 лева в следствие на незаконосъобразно проведено принудително изпълнение по цитираните изпълнителни дела.

Съгласно разпоредбата на чл.74, ал.1 от ЗЧСИ, ЧСИ отговаря при условията на чл.45 от ЗЗД за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност. Основателното провеждане на иска възлага в тежест на ищеца да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на всички елементи от фактическия състав на разпоредбата, а именно претърпени вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение изразяващо се в действие или бездействие на съдебния изпълнител, както и наличието на причинна връзка между незаконосъобразните изпълнителни действия и причинените вреди. Съгласно приложимата и в случая оборима презумпция на чл.45, ал.2 от ЗЗД, вината на съдебния изпълнител се предполага до доказване на противното.

Твърдяните незаконосъобразни действия на ЧСИ по изп.дело № 20167110400679, по което ищецът има процесуалното качество на длъжник, се изразяват в приемане на вземането на присъединения вискател ТД на НАП в размер на 290 лева, за което се твърди, че е било погасено по давност, както и възлагането във връзка с това действие на разноси в тежест на длъжника, срещу които същият депозирал жалба, която била върната от съдебния изпълнител.

Настоящият съдебен състав приема, че действието на ЧСИ по приемане на вземането на ТД на НАП за събиране в рамките на изпълнителното производство образувано от вискателя „БНБ Париба ПФ“ ЕАД на вземането за публични задължения на длъжника не е незаконосъобразно. Държавата в лицето на субституента ТД на НАП-Варна има качеството на присъединен кредитор винаги, когато в нейна полза съществува вземане за публични задължения на длъжника. Държавата като кредитор се намира в привилегировано положение тъй като може веднъж самостоятелно и само за своите публични вземания да провежда принудително изпълнение по реда на ДОПК и втори път да бъде, и то

задължително по закон, присъединена в изпълнителния процес, развиващ се по реда ГПК, който е иницииран от друг взыскател с частно вземане.

Когато пред съдебният изпълнител постъпи изпълнителен лист или удостоверение за вземане на друг кредитор срещу същия длъжник, съдебният изпълнител няма право на преценка дали да присъедини или не новият кредитор щом вземането му е установено по надлежен ред. Що се отнася до Държавата, то на основание чл.458 от ГПК тя се смята за присъединен взыскател за дължимите ѝ от длъжника публични вземания, размерът на които е бил съобщен на съдебния изпълнител до извършване на разпределението. Нещо повече, законът възлага на съдебния изпълнител активно поведение за уведомяване на Държавата за всяко започнато от него изпълнение с цел последната да може да се присъедини.

Видно от представеното от ТД на НАП-Варна удостоверение от 16.08.2016г. ищецът В. Б. И. е имал публични задължения в размер на 290 лева – 250 лева по наказателно постановление № 11-11925/2011-10-18, както и две глоби от по 20 лева всяка наложена от органите на МВР. От този момент вземането на ТД на НАП се счита присъединено по изп.дело № 20167110400679 /формално това присъединяване е станало с постановление на ЧСИ от 19.10.2016г./ като във връзка с това законосъобразно на длъжника са били възложени разноски по т.4 от ТТРЗЧСИ в размер на 12 лева и по т.26 от ТТРЗЧСИ в размер на 34,80 лева.

Съдебният изпълнител няма правомощия да преценява дължимостта на вземанията, установени по надлежен ред – с изпълнителен лист или посочени в актове за публични вземания, в това число дали същите са погасени по давност или не. Неговата функция е да изпълнява принудително тези задължения. Защитата на длъжник срещу вземания, за които се твърди че са погасени по давност става по исков ред, чрез предявяване на отрицателен установителен иск за недължимост на сумите. Именно такава защита е предприел ищецът инициирайки произнасяне по адм.дело № 1372/2017г. по описа на ВАДм.С. Решението, с което е признато за установено, че длъжникът В. Б. И. не дължи сумата от 250 лева, представляваща глоба по наказателно постановление № 11-11925/18.10.2011г. издадено от зам.директора на ТД на НАП-Варна ведно с лихвите за забава като погасени по давност е постановено, респективно е влязло в законна сила след акта на съдебния изпълнител за присъединяване на взыскателя ТД на НАП през 2016г. Хронологията на събитията показва, че ЧСИ не е могъл да съобрази произнасянето на съда, което следхожда неговите действия по присъединяване на вземането, така че същите към момента на извършването им са били изцяло законосъобразни. Нещо повече, с решението по адм.дело № 1372/2017г. по описа на ВАДм.С е установена недължимостта само на част от приетата за събиране сума, а именно само на вземането от 250 лева по издаденото наказателно постановление. За сумата от 40 лева по двете наложени на ищеца глоби по ЗМВР няма произнасяне за недължимост поради погасяване по давност, което означава, че по отношение на тях изпълнението в полза на присъединения взыскател продължава.

Не са незаконосъобразни и действията на ЧСИ по администриране на жалбата на длъжника И. с вх.№ 42386/09.11.2016г. и в частност в частта, с която са дадени указания на

жалбоподателя да представи доказателство за заплащане на дължимата за разглеждане на жалбата държавна такса. Това е така тъй като съгласно чл.436, ал.4 от ГПК по отношение на жалбите срещу действия на съдебен изпълнител са приложими разпоредбите на чл.260 и чл.261 от ГПК, т.е редовността им предполага и заплащане на държавна такса /чл.261, т.4 от ГПК/. Не е основателно възражението на ищеца, че поради това че е инвалид, е освободен априори от заплащане на държавни такси. Разпоредбата на чл.120 от КСО, на която се позовава ищеца, съгласно която осигурените лица и пенсионерите не внасят държавна такса касае конкретно спорове по чл.117 от КСО, а не съдебните спорове изобщо, в това число обжалването на действия на съдебния изпълнител. В случай, че жалбоподателят е твърдял, че спрямо него са налице основания за освобождаване от заплащане на държавна такса, то същият е следвало да ги заяви надлежно пред съдебния изпълнител, респективно пред съда разглеждащ жалбата срещу действията му по реда на чл.83, ал.2 от ГПК, за да бъдат разгледани. Искане за освобождаване от заплащане на държавна такса не е направено. Последицата от неизпълнението на дадените законосъобразни указания е връщане на жалбата и влизане в сила на обжалвания акт. За пълнота следва да се посочи, че правилността на дадени от съдебния изпълнител указания за отстраняване на нередовности на сезиращия съда акт, в случая на жалбата срещу действията на ЧСИ, подлежи на проверка при обжалване на разпореждането, с което жалбата е върната именно поради неизпълнение на тези указания. В случая обжалване на върнатата частна жалба на ищеца не е проведено.

Що се отнася до молбата на В. Б. вх.№ 1763/20.01.2017г., с която уведомява ЧСИ Д. П.-Я., че е освободен от държавни такси по гр.д.№ 2341/2015г. по описа на ВОС, то следва да се отбележи, че същата е подадена след връщане на депозираната частна жалба, а отделно от това с нея се удостоверява освобождаване на ищеца от заплащане на държавна такса и разноски по конкретното съдебно производство, а не въобще. Всяка молба по чл.83, ал.2 от ГПК подлежи на самостоятелна дискреция и положителното произнасяне по такава в рамките на един съдебен спор не ползва освободената от заплащане на такси страна и по друго съдебно производство.

Изложеното обуславя извод за неоснователност на наведените от ищеца твърдения за незаконосъобразност и противоправност на оспорените като такива действията на ЧСИ Д. П.-Я. по изп.дело № 20167110400679. Същото е надлежно образувано по молба на вискателя, въз основа на изпълнителен лист издаден за вземания срещу длъжника В. И.. По същото при спазване на нормата на чл.458 от ГПК е била присъединена като вискател ТД на НАП за публични вземания срещу длъжника, като само за част от тях при това повече от година по-късно е установено по надлежен /съдебен/ ред недължимост. Не е налице и незаконосъобразност по отношение на връщането на подадената от длъжника частна жалба вх.№ 42386/09.11.2016г., нито на продължените изпълнителни действия в това число наложените с постановлението от 24.04.2018г. на ЧСИ Я. запори на банковите сметки на ищеца в „Банка ДСК“ ЕАД, „Райфайзенбанк България“ ЕАД и „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД. С тези действия е продължило изпълнението по събиране на частното вземане на главния вискател „БНБ Париба ПФ“ ЕАД и на присъединения вискател ТД на

НАП за непризнатите за погасени по давност публични вземания.

По отношение на твърдяната незаконосъобразност на действията на ответника като ЧСИ Д. П.-Я. по изп.дело № 20207110400784, основното оплакване е за това, че изпълнителните действия са насочени спрямо несеквестрируемо имущество на длъжника – жилищна сграда и гараж находящи се в гр.Варна, кв.Аспарухово, ул.“Кирил и Методий“ № 87Б, както и че е налице несъразмерност на наложените обезпечителни мерки спрямо размера на дълга. Посочва се също, че са били налице основания за спиране на изпълнението по изп.дело на основание чл.454 от ГПК поради това, че длъжникът е заплатил по сметка на съдебния изпълнител сума в размер на 150 лева.

Видно от движението по изп.дело, едновременно с изпращането на покана за доброволно изпълнение до длъжника, ЧСИ е издал постановление от 21.09.2020г., с което по реда на чл.449, ал.2 от ГПК е наложил възбрана върху $\frac{1}{2}$ ид.ч. от жилищна сграда с ид. 10135.5506.182.1 и върху $\frac{1}{2}$ ид.част сграда с ид.10135.5506.182.2 /с предназначение „постройка за допълващо застрояване“/ по Кадастралната карта на гр.Варна, находящи се в гр.Варна, кв.Аспарухово, ул. „Кирил и Методий“ № 87. Възбраната е вписана в Службата по вписванията на 23.09.2020г. с рег.№ 23617.

Възбраната, наложена в изпълнителното производство по чл. 449, ал. 2 ГПК, подобно на обезпечителната мярка по чл.397, ал.1, т.1 от ГПК има за цел да препятства длъжника при насочено принудително изпълнение по отношение на негов недвижим имот, да извърши действия, с които да осуети или затрудни удовлетворяване вземането на вискателя[1]кредитор. Чрез нея се постига непротивопоставимост на вискателя /чл.453 от ГПК/ на последващите разпореждания на длъжника с възбранения имот.

Несеквестрируемостта на едно имущество /вещи, вземания/ е забраната съдебният изпълнител да осребрява същото поради това, че е защитено от закона /чл.444 от ГПК/, тъй като включва минимално необходимото за обезпечаване на жизнения стандарт на длъжника. Налагането на запор или възбрана върху несеквестрируема непотребима вещ/имот, както и описът им са допустими изпълнителни действия, тъй като целта им е не тяхното осребряване, а задържането им в патримониума на длъжника. Наложена възбрана има действие по отношение на длъжника, като съобразно чл.451 ал.1 от ГПК му забранява да се разпорежда, изменя, поврежда или унищожава имота. Евентуалното нарушаване на забраната би било непротивопоставимо на вискателя, чието вземане би могло да бъде удовлетворено чрез осребряване на имуществото, от чиято несеквестрируемост длъжникът евентуално сам би се отказал, разпореждайки се с него.

Именно на това основание възбраната на несеквестрируем имот е допустима. Допустим е и описът на несеквестрируем имот, тъй като чрез него се установява жилищната площ съгласно изискванията на чл.444, т.7 от ГПК, във връзка с Наредбата за жилищните нужди на длъжника и членовете на неговото семейство, приета с ПМС № 31/ 2008г., а по този начин може и да провери и с кого живее длъжникът – друго обстоятелство от значение за несеквестрируемостта. В този смисъл е и разрешението по т.1 от ТР № 2/26.06.2015г. по тълкувателно дело № 2/2013г. на ОСГК на ВКС, както и Решение № 132/23.07/2020г. по

Несеквестируемостта би била нарушена, ако съдебният изпълнител предприеме действия за осребряване /продаж/ на несеквестируем имот, но такива действия в случая няма данни да са осъществени. По тези съображения съдът приема, че налагането на възбрана на имуществото на длъжника, включително такова, което принципно е несеквестируемо, каквото в случая е $\frac{1}{2}$ ид.част от жилището с ид. 10135.5506.182.1 по Кадастралната карта на гр.Варна, без да е пристъпено към неговото осребряване не представлява противоправно действие на съдебния изпълнител.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че обезпечителна възбрана е наложена както на $\frac{1}{2}$ ид.част от жилище на ищеца, така и върху $\frac{1}{2}$ ид.част от допълващото застрояване /гараж/, който не попада в защитеното от секвестируемост имущество /чл.444, т.7 от ГПК/, т.е и по отношение на него действията на съдебния изпълнител не са незаконосъобразни.

По отношение на твърдението на длъжника за незаконосъобразност на действията на съдебния изпълнител на основание чл.442а от ГПК съдът намира следното. Действително разпоредбата на чл.442а от ГПК въвежда изискване наложените от съдебния изпълнител обезпечителни мерки и предприетите от него изпълнителни действия да са съразмерни с размера на задължението, като се отчетат всички данни и обстоятелства по делото, поведението на длъжника и възможността вземането да остане неудовлетворено. Защитата на длъжника в случай на свръхобезпеченост е предвидена в ал.2 на чл.442а от ГПК, а именно длъжникът да възрази и при констатирана несъразмерност съдебният изпълнител да вдигне съответните обезпечителни мерки. В случая длъжникът не е направил възражения от този вид пред съдебния изпълнител, за да е могъл той да ревизира действията си, при преценка за свръхобезпеченост, т.е налице е бездействие на длъжника в хипотеза, при която е следвало да действа, за да защити правата си.

По същество съдът намира, че предприетите действия на съдебния изпълнител по налагане на обезпечителна възбрана на $\frac{1}{2}$ ид.част от жилището на ищеца и от гаража не обуславят извод за несъразмерност с дълга. На първо място съгласно нормата на чл.133 от ЗЗД цялото имущество на длъжника служи за удовлетворяване на неговите кредитори. Кредиторът не може да бъде задължен да избира имущество от патримониума на длъжника, което изрично да съответства на размера на дълга, още повече, че в случая длъжникът не разполага с имущество различно от това, спрямо което са наложени обезпечителните мерки. Както е изложено по-горе, обезпечителната възбрана на жилищната сграда е превантивна, а същински изпълнителни действия могат да бъдат предприети само по отношение на $\frac{1}{2}$ ид.част от гаража, което съотнесено със задължнялостта на В. И. към частноправни и публичноправни субекти, данни за което са налични и в двете образувани изпълнителни производства, показва, че не е налице несъразмерност на предприетите действия със задължението на длъжника по изпълнението.

Дори да се направи извод за противното, то не е налице друга предпоставка за

уважаване на иска за обезщетяване на неимуществени вреди, а именно не се установи ищецът да е имал намерение да се разпорежда с възбраненото имущество, така че наложените спрямо него обезпечителни мерки да са го възпрепятствали и това да е причинило увреждането му.

Съдът приема, че не са били налице и основанията на чл.454, ал.1 от ГПК за спиране на изпълнението по изп.дело № 20207110400784 по описа на ЧСИ Д. П.-Я. доколкото видно от данните по делото длъжникът е внесъл сума в размер на 150 лева, която е по-малка от 20% от дълга му по изпълнителното дело.

С оглед изложеното съдът намира, че твърдяните с исковата молба като незаконосъобразни действия на ЧСИ Д. П.-Я. по изп.дело № 20167110400679 и изп.дело № 20207110400784 не са в нарушение на закона и не могат да послужат като основание за ангажиране на деликтната отговорност на съдебния изпълнител. Безспорно процедурите по принудително изпълнение, още повече когато са по повече от едно изпълнително производство, както е в настоящия случай, не пораждаат положителни емоции за длъжника и са в състояние да причинят твърдяните от ищеца неимуществени вреди – психически страдания, безпокойство и стрес. За да подлежат на обезщетяване обаче същите следва да са в причинно-следствена връзка с доказано противоправни действия на съдебния изпълнител. Такова пълно и главно доказване от страна на ищеца не е проведено. Горното обуславя извод за неоснователност на предявения иск за присъждане на обезщетение на претърпените от ищеца неимуществени вреди във връзка с противоправни действия на съдебния изпълнител-ответник. Безпредметно е да се разглеждат възраженията на ответника за съпричиняване на вредата, доколкото предпоставките на чл.51, ал.2 от ЗЗД са относими само в случай на установено деликтно поведение на ответника, каквото в случая не е налице.

По отношение на частната жалба срещу определението от 01.06.2022г., с което е оставена без уважение молбата на В. Б. И. за изменение по реда на чл.248 от ГПК на съдебното решение № 260196/28.03.2022г. в частта за разносните, съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, предявена от лице с правен интерес срещу подлежащ на обжалване съдебен акт – определение, с което е отказано изменение на съдебно решение в частта за разносните по реда на чл.248 от ГПК. С жалбата се възражава срещу присъдените в тежест на ищеца-жалбоподател разноски. Твърди се, че обжалваното определение, с което при отхвърлен иск на ищеца същият е осъден да заплати разноски на насрещната страна е неправилно и постановено в противоречие със съдебната практика на ЕСПЧ и по същество представлява ограничение на правото на достъп до съд. Посочва се също, че съдът не е съобразил, че не поведението на ищеца е станало причина за завеждане на делото, а това на ответника – съдебен изпълнител във връзка с извършено от последния непозволено увреждане спрямо ищеца.

Настоящият съдебен състав, като съобрази възраженията в частната жалба, намира същата за неоснователна.

Всяка страна заявяваща права пред съд, независимо в какво процесуално качество – ищец или ответник по искова претенция, носи отговорност за разноси в случай на недоказаност и неоснователност на твърдяните права. Същата е уредена в чл.78 от ГПК за исковото производство и чл.79 от ГПК за изпълнителното производство. Целта на тази отговорност е не да санкционира поведението на страната заявяваща права, а да овъзмезди разходите сторени от насрещната страна във връзка с неоснователността на насочената срещу нея претенции.

С оглед на това и при извод за неоснователност на предявения от ищеца иск по чл.411 от ГПК, вр.чл.45 от ЗЗД и чл.74 от ЗЧСИ, съгласно чл.78, ал.3 от ГПК ответникът – ЧСИ Д. П.-Я. има право да получи направените от нея разноси в случая за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева, съгласно представения договор за правна защита и съдействие удостоверяващ заплащането му. Не могат да бъдат споделени съжденията на жалбоподателят, че не той, а ответникът с поведението си е станал причина за завеждане на делото, доколкото не се установи действията му да са противоправни и незаконосъобразни. Следователно неоснователни се явяват твърденията на ищеца обуславящи исковата му претенция и доколкото той с предявяването и е станал причина за завеждане на делото следва да понесе и отговорността за сторените от ответника разноси. На това основание определението на първоинстанционния съд от 01.06.2022г. постановено по реда на чл.248 от ГПК се явява правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Във въззивното производство искане за присъждане на разноси е направило само третото лице-помагач на ответника „ЗК Лев Инс“ АД, но на основание чл.78, ал.10 от ГПК съдът не присъжда такива.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260196 от 28.03.2022г. поправено с Решение № 260400/28.09.2022г. и двете постановени по гр.д. № 15337/2020г. по описа на ВРС, 19-ти състав.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 260503/01.06.2022г. по гр.д. № 15337/2020г. по описа на ВРС, 19-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участие на трети лица помагачи на страната на ответника - ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788 и ЗАД „Армеец“ АД, ЕИК 121076907.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, който за страните започва да тече от получаване на съобщението за постановяването му, по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Преписи от решението да се връчат на страните по делото на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____